

Nr 215.

Av herr **Vahlstedt**, om ändrad lydelse av § 12 riksdagsordningen.

Enligt tolfte paragrafen i riksdagsordningen äger ledamot av första kammaren erhålla ersättning för reskostnad till och från riksdagen vid dess början och slut samt för högst tvenne resor till och från hemorten under pågående riksdag. Och enligt tjugotredje paragrafen riksdagsordningen åtnjuter ledamot av andra kammaren samma rättigheter i berörda avseende, som enligt tolfte paragrafen tillkommer ledamot av första kammaren.

Beträffande reseersättningen till och från riksdagen vid dess början och slut lär någonstädes finnas en bestämmelse, att denna ersättning skall utgå efter första klass. Det synes dock ha varit lämpligast, om bestämmelserna härom vore införda i ovanberörda paragraf, varigenom vederbörande utan vidlyftigt sökande kunde finna upplysning angående de rättigheter, som tillkomma riksdagens ledamöter.

Det synes också vara olämpligt, att reseersättning utgår efter en klass, som i de flesta tåg icke föres.

Angående bestämmelserna om resekostnadsersättning under pågående riksdag är bestämmelsen därom visserligen tydlig och klar, då det heter, att denna ersättning skall utgå efter havda kostnader. Men dock kan enligt min mening mot densamma göras befogade anmärkningar. En av dessa anmärkningar är den, att en riksdagsman har rätt att ådraga staten vilka kostnader som helst för dessa resor.

En annan anmärkning, vilken för mig har utgjort huvudmotivet för avgivande av denna motion, är den, att riksdagsmannen — genom omöjligheten av kontroll om resa medfört de kostnader, som en räkning upptager — utsättes för frestelse till orätt förfarande, vartill icke ens riksdagens ledamöter böra inbjudas.

Det lämpligaste sättet att ordna denna sistberörda reseersättning torde vara att även för den bestämmes viss klass, vilken jag anser bör vara densamma som för de förstnämnda resorna.

Ovanberörda ersättning skulle ju även kunna ordnas därigenom, att biljett utfärdades, som gällde för år eller riksdagsperiod. Men för-

hållandet är ju det, att många riksdagsmän ha synnerligen långt till närmaste tåg- eller ångbåtsförbindelse, varför bestämmelserna om skjuts till och från närmaste station måste bibehållas. Detta senare skulle då leda därtill, att reseräkningar måste utfärdas, även om biljetter utlämnades på sätt, som blivit nämnt.

Angående bestämmelserna om ersättning för transport av reseffekter samt ersättning för reskostnad till och från närmaste järnvägs- eller ångbåtsstation i hemorten synes den förra ersättningen kunna helt borttagas och den senare böra fastställas till ett visst bestämt belopp pr nymil, enär med de nuvarande bestämmelserna det torde vara förenat med åtskilligt besvär såväl för riksdagsmännen som ock för vederbörande granskare av reseräkningar att inhämta kännedom om den skjuts-taxa, som de ha att tillämpa.

Som en sammanfattning av ovanstående motivering vill jag framhålla, att motionen avser att få en enkel, tydlig, i en paragraf sammanförd och sålunda lättfunnen bestämmelse om alla de ekonomiska rättigheter, som tillkomma riksdagens ledamöter, samt att ersättningen utgår för de olika slagen av resor efter en och samma i lagen bestämd klass.

På grund av det ovan anförda får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen för vidare grundlagsenlig behandling måtte antaga nedanstående ändrade lydelse av tolfte paragrafen i riksdagsordningen:

Ledamot av första kammaren, som icke är bosatt å ort, där riksdag hålles, erhåller ett dagtraktamente av trettiotvå riksdaler, vilket dagtraktamente dock ej må överstiga fyratusen femhundra riksdaler, jämte ersättning för reskostnad till och från riksdagen vid dess början och slut ävensom resekostnadsersättning för tvenne resor till och från hemorten under pågående riksdag.

Resersättningen utgår efter andra klass å järnväg, första klass å ångbåt samt för skjuts till och från närmaste järnvägs- eller ångbåtsstation i hemorten efter fem kronor pr nymil.

Ledamot av första kammaren, som är — — — — befallningshavande.

Stockholm den 19 februari 1923.

Carl Vahlstedt.